Nu de oorlog ten einde is, bestaat voor velen wederom de mogelijkheid waarnemingen te verrichten.

Door de Studiekring voor Phaenologie zijn een aantal studiegroepen ingesteld, aan het hoofd waarvan een technisch leider staat.

De technische leiders belasten zich met het samenstellen der waarnemerskaarten en verder met het verzamelen en verwerken der biologische gegevens.

De volgende studiegroepen zijn thans gevormd:

Studiegroep:	**Technisch Leider:**
Landbouwgewassen.	Ir. W. G. A. Lammers Kon. Ned. Met. Instituut De Bilt.
Bloembollen Overige Planten	Dr. J.P.M. Woudenberg Kon. Ned. Met. Instituut, De Bilt.
Entomologie a. Schadelijke Insecten	Ir. P. H. v.d. Pol Plantenziektenkundige Dienst Wageningen.
b. Andere insecten (i.h.b. immigranten)	B. J. Lempke, Oude IJsselstraat 12 III Amsterdam Z.
Gewassen in kassen (i.h.b. perzik en druif)	Drs. J. de Wilde, Proeftuin Z. H. Glasdistrict, Naaldwijk.
Microklimaat	Dr. C. Braak, Kon. Ned. Met. Instituut, De Bilt.

Bovendien bestaat de mogelijkheid, dat binnenkort nog een studiegroep voor de phaenologie van vogels gevormd zal worden.

Onder de leden van de Nederl. Natuurhistorische Vereniging bevinden zich ongetwijfeld velen, die zich voor de phaenologie interesseren. Wij verwachten daarom een groote toeloop van nieuwe waarnemers.

Opgave, met vermelding van studiegroep worden gaarne ingewacht bij het Koninklijk Nederlandsch Meteorologisch Instituut te De Bilt, alwaar ook nadere inlichtingen te verkrijgen zijn. Waarnemers behoeven echter geen lid van de Studiekring te zijn.

Na Uw opgave als waarnemer zullen U de nodige kaarten toegezonden worden.

Over 'n Klampvogel- en Spreeuwvangst door duivenhouders

In December van het vorige jaar kwam me ter ore, dat een postduivenhouder in Eindhoven een „klampvogel" gevangen

hield. Bij nader onderzoek bleek het een jong vrouwelijk exemplaar van onze gewone buizerd te zijn ; de washuid was tenminste nog helder geel. Het dier was door een boswachter met een strik uit zijn slaapboom gevangen omdat het — volgens deze boswachter — zoveel muizen ving. En die waren juist zo nodig als bestrijders van de dennenbladwesp, wier cocons ze immers leegpeuzelen.

Ik zocht natuurlijk de bedoelde duivenhouder op, die vertelde, dat hij zijn gevangene wilde laten verhongeren. „Daar werd de klampert zo mooi van"; en hij wilde hem laten opzetten. Dit moest hem natuurlijk eerst uit zijn hoofd gepraat en dat lukte dan ook wel, maar de vogel loslaten, neen dat nooit ! Ten eerste kon hij er van een duivenfokkersvereniging zó ƒ 7,50 premie voor krijgen (*blijkbaar bestaat dat schandelijke stelsel dus nog ; is daar niets* aan te doen ? ?) en bovendien was zo'n beest vreselijk schadelijk voor zijn postduiven.

Enfin, voorlopig was er zoveel gewonnen, dat de gevangene mussen en muizen gevoerd zouden worden, die ze overigens niet aangeraakt heeft. Na een paar dagen maar weer eens gekeken. Ditmaal was de stemming iets gunstiger. De man had n.l. een jonge postduif bij de roofvogel in de mand gezet en deze had het duifje zelfs niet aangekeken. Ik heb de man maar niet verteld, dat dit wel niet zozeer „braafheid" zal zijn geweest, als wel een gevolg van het feit, dat de meeste roofvogels in gevangenschap niet zo spoedig tot voedsel aannemen overgaan. In ieder geval was nu het vooruitzicht gunstig voor een nieuw pleidooi en toen ik als hoogste troef met de cijfers uit L. Tinbergen's boekje „Roofvogels" aankwam, waaruit duidelijk blijkt, dat de buizerd practisch geen vogels slaat, kreeg ik de toezegging, dat de gevangene weer losgelaten zou worden. Een en ander mede onder pressie van 's mans vrouw, die eenmaal het schuurtje was binnengegaan toen de vogel uit zijn mand ontsnapt was ; hetgeen hem overigens bijna door inderhaast te hulp geschoten handen een omgedraaide nek gekost had.

De volgende dag werd de buizerd in een doos naar buiten gebracht. Op ging het deksel, even staarde het dier in het plotseling felle licht, sprong toen op de rand, maakte twee slagen naar een enkele meters verder staande paal en keek eens rond, ging daarna de lucht in, trok een halve cirkel om vrij van de huizen te komen en vloog dan in rechte lijn terug naar het ca. 1½ km. verder gelegen bos, waar het gevangen was. Daar dit het enige bos in de naaste omtrek is, was niet uit te maken of hier van gezicht dan wel van herinneringsoriëntatie sprake was. Hoever zouden roofvogels eigenlijk kunnen zien ?

Vermeldenswaard is nog, dat het dier in de acht-dagen-lange gevangenschap niets gegeten heeft.

Uit het bovenstaande blijkt wel, dat onze roofvogels van de zijde der duivenhouders e.d. nog steeds niet veel goeds te wachten

staat. Een ander voorbeeld hiervan vond ik in „De Duivenbode" van 5 December 1945, waarin een met name genoemde duivenman een installatie voor het vangen van sperwers beschrijft, waarmede hij binnen enkele dagen a c h t exemplaren ving! Kunnen we dit wel erg kortzichtige standpunt niet eens proberen te wijzigen? Helaas is de sperwer volgens de Vogelwet alleen gedurende de broedtijd beschermd. Onze andere roofvogels zijn gelukkig alle onvoorwaardelijk beschermd!

Terugkomende op het geval van de buizerd deed het ons overigens groot genoegen, dat de genoemde boswachter door de eigenaar van het betrokken gebied, na een overeenkomstig verzoek onzerzijds, op het onjuiste van zijn handelwijze gewezen werd.

G. v.d. ZANDEN.

Reeds jaren beschermd, doch nog steeds vogelvrij.

Door toevallige omstandigheden kwam ik één dezer dagen in een preparateurs-werkplaats. Wat daar op verzending stond en hing te wachten, deed mij de haren te berge rijzen.

De uiterlijke resten van meer dan twintig buizerds, waaronder pracht- en zelfs geringde exemplaren, eenige toren- en boomvalken, verschillende uilen en andere „beschermde" vogels, alles op bestelling opgezet, wacht op verzending om straks als jachttrofee eenige tijd huiskamer of gang te „sieren" en later als „stofnest" weggegooid te worden.

Sommige dezer vogels stierven misschien hun natuurlijke dood, doch de meeste werden neergeschoten.

Wordt het niet hoog tijd dat niet alleen het dooden, doch ook het prepareeren, verzenden en verhandelen, ja desnoods bezitten van opgezette bij de wet beschermde dieren strafbaar gesteld wordt? Natuurlijk kunnen bijzondere bepalingen voor onderwijsinrichtingen gemaakt worden.

Als de mogelijkheid tot pronken wegvalt, is de aardigheid er voor menig „jager" af.

Wat kan hier gedaan worden om ten spoedigste aan deze wantoestand een einde te maken?

D. M. SEMLER.

Lente in het dennenbos.

Wij zijn het er allemaal wel over eens, dat „bos" een veel te weidse benaming is, voor onze plantages van dennen, waarin bomen van gelijke leeftijd in vervelende fantasieloze rijen geschaard staan en waarin doorgaans slechts een armzalige ondergroei te bespeuren valt. Ja, we weten het wel, de armste gronden, ongeschikt voor efficiente akkerbouw, worden bij ons benut voor de productie van hout en dennen kunnen nu eenmaal sneller